01/06/2023

Μηνύματα και Άγιοι της Αλώσεως

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

Πώς να μην θρηνήσουμε, πως να μην δακρύσουμε αναλογιζόμενοι τα δεινά που βρήκαν το γένος μας την αποφράδα ημέρα της αλώσεως της Βασιλεύουσας, την 29η Μαΐου του 1453, τότε που ο ελέω Θεού αυτοκράτορας Κωνσταντίνος ο Παλαιολόγος έπεφτε νεκρός από χέρι απίστων προασπιζόμενος την κλεινή Κωνσταντινούπολη, την πόλη της Αγια-Σοφιάς; Παρά τις δυσκολίες, την πολιορκία της Πόλεως και την μάταιη αναζήτηση βοήθειας από την Δύση ο ευγενής, ανδρείος, φιλόπατρις αυτοκράτορας ήταν αποφασισμένος να αγωνισθεί μέχρι θανάτου για την σωτηρία της παναγιοφρούρητης πρωτεύουσας του Βυζαντινού κράτους.

- Γράφει ο Δρ Χαραλάμπης Μ. Μπούσιας, Μέγας Υμνογράφος της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας

Στις 29 Μαΐου του 1453 έπεσε νεκρός ο νέος Λεωνίδας τούΈθνους. Το δικό του «Μολών λαβέ» εκφράσθηκε με τα λόγια προς τον Μωάμεθ τον Πορθητή που ζήτησε συνθηκολόγηση και υποταγή: «Το την πόλιν σοι δούναι ουκ εμόν εστιν. Κοινή γαρ γνώμη πάντες αυτοπροαιρέτως αποθανούμεν και ου φεισόμεθα της ζωής ημών».

Έπεσε νεκρός ο αυτοκράτορας που έγινε σύμβολο πατριωτισμού και ζει στις καρδιές των Ελλήνων, αφού η Ρωμανία ζει και θα ζει, ανθεί και βγάζει φύλλα και καρπούς.

Έπεσε νεκρός ο μαρμαρωμένος βασιλιάς,ο χριστοφόρος, αφού είχε μεταλάβει των Αχράντων Μυστηρίωνκαί είχε ζητήσει συγγνώμη για τις παραλείψεις του και την διχαστική για τον Ορθόδοξο λαόουνίτικη λειτουργία της 12ης Δεκεμβρίου 1452, στην οποία είχε διπλωματικά λάβει μέρος και στην οποίααναγνώσθηκε τόαντορθόδοξο διάταγμα της Φλωρεντίας.

Έπεσε νεκρός ο βασιλιάς, αλλά η Ρωμανία ζει και θα ζει στους αιώνες, γιατί είναι ο νέος Ισραήλ, η εκλεκτή μερίδα του Θεού, που την προστατεύει, την καθοδηγεί και την παιδαγωγεί ενίοτε σκληρά, αλλά ποτέ δεν την εγκαταλείπει. Η επέτειος της αλώσεως φέρνει πικρές αναμνήσεις, αλλά μας περνάει και μηνύματα για ένα καλύτερο και σωτηριώδες μέλλον. Μας περνάει μηνύματα,

*Ενότητος και όχι διχασμού του πιστού λαού.

*Σταθερής προσηλώσεως στην εθνογεννήτρα Ορθοδοξία.

*Υπομονής στις κακουχίες και ήττες.

*Ελπίδας αναστάσεως.

Τον Απρίλιο του 1453 ο εμπαθής, φιλοπόλεμος και σκληροτράχηλος σουλτάνος Μωάμεθ ο Β΄ ο Πορθητής, μόλις εικοσιενός ετών μέολόκληρο το πολυπληθές στράτευμά του βρίσκονταν ήδη έξω από τα τείχη της Βασιλεύουσας. Είχε σφοδρή επιθυμία να την κατακτήσει, γι’ αυτό και με 150.000 Οθωμανούς έρχισε να την πολιορκεί. Βομβάρδιζαν τα τείχη προκαλώντας καταστροφές, τις οποίες οι πόλιορκημένοι χριστιανοί προσπαθούσαν να διορθώσουν περιμένοντας και την βοήθεια των Δυτικών, η οποία ουδέποτε έφθασε. Ως ημέρα ολικής επιθέσεως ορίσθηκε από τον Μωάμεθ η 29η Μαΐου.

Στίς κρίσιμες αυτές στιγμές μοναδική ελπίδα των Βυζαντινών ήταν ο Θεός, η ακαταίσχυντη ελπίδα μας σε κάθε δυσκολία, σε κάθε εγκατάλειψη ανθρώπινη. Μας το έχει άλλωστε μηνύσει Αυτός λέγοντας διά του Ψαλμωδού: «Μη πεποίθατεεπ’

άρχοντας, επί υιούς ανθρώπων, οις ουκ έστι σωτηρία (Ψαλμ. 145, 3). Για να μας βοηθήσουν οι περισσότεροι άνθρωποι θέλουν ανταλλάγματα και πολλές φορές απομάκρυνση από τις αρχές του ήθους, της πίστεως, της πατρίδος. Οι Δυτικοί σε αυτήν την περίπτωση ήθελαν την υποταγή των Ορθοδόξων σε αυτούς, τους σχισματικούς αζυμίτες. Υποταγή που σήμαινε αφανισμό της Ορθοδοξίας, για την οποία ο λόγιος Στουδίτης μοναχός, Ιωσήφ Βρυέννιος διασάλπιζε:

«Ουκ αρνησόμεθά σε, φίλη Ορθοδοξία· ου ψευσόμεθά σου πατροπαράδοτον σέβας· εν σοι εγεννήθημεν, εν σοι ζώμεν και εν σοι τεθνηξόμεθα· ει δε καλέσει καιρός και μυριάκις υπέρ σου τεθνηξόμεθα».

Ελπίδα ο Κύριος, Όσιος Ανδρέας διά Χριστόν Σαλός

Όταν μας εγκαταλείπουν οι άνθρωποι μόνη μας ελπίδα και ακαταίσχυντη μένει ο Κύριος και Θεός μας.

Ζωντανό παράδειγμα μας δίνει ο Όσιος Ανδρέας, ο διά Χριστόν σαλός, που ακόμη και στις βαρυχειμωνιές έμενε άστεγος, γυμνός και ανυπόδητος. Διηγήθηκε στον πνευματικό του το εξής:

-Δεν μπορούσα να υποφέρω το φοβερό κρύο και τον αέρα, αφού δεν προστατευόμουν από ρούχα, παπούτσια και στέγη. Κατέφυγα, λοιπόν, στους φτωχούς, στους ομοίους μου, αλλά και εκείνοι δεν με δέχθηκαν. Με σιχαίνονταν και με έδιωχναν μακριά με ραβδιά λέγοντας μου:

-Φύγε από εδώ, σκύλε! Εξαφανίσου!

Τόπο να καταφύγω και να προφυλαχθώ δεν εύρισκα. Απελπίσθηκα. Φοβήθηκα πως θα πεθάνω. Ας έχει δόξα ο Θεός μου, είπα, γιατί και αν ακόμη πεθάνω, η κακουχία θα μου λογισθεί σαν μαρτύριο. Ο Θεός δεν είναι άδικος. Αυτός που έστειλε την παγωνιά, θα μου δώσει και την υπομονή.Πήγα, λοιπόν, σε μια γωνιά και βρήκα ένα σκύλο. Ξάπλωσα δίπλα του με την ελπίδα πως θα με ζέσταινε λίγο. Εκείνος, όμως, όταν με είδε κοντά του, σηκώθηκε και έφυγε. Είπα τότε στον εαυτό μου:

-Βλέπεις, ταλαίπωρε, πόσο αμαρτωλός είσαι; Ακόμη και τα σκυλιά σε περιφρονούν και φεύγουν από κοντά σου και δεν σε δέχονται ούτε σαν όμοιό τους. Οι άνθρωποι σε σιχαίνονται και σε αποστρέφονται. Οι όμοιοί σου, οι φτωχοί, σε διώχνουν. Τι απομένει, λοιπόν; Δεν υπάρχει για σένα τόπος σε αυτό τον κόσμο.

Ενώ έλεγα αυτά με πολύ πόνο, ήλθα σε κατάνυξη. Και επειδή έτρεμα από το κρύο και υπέφερα από την πείνα αναλύθηκα σε δάκρυα και έστρεψα τα μάτια μου προς την μοναδική μου παρηγοριά, τον Κύριο. Τα μέλη μου είχαν παγώσει, όταν

νομίζοντας ότι θα ξεψυχήσω ένοιωσα μια υπέροχη ζεστασιά. Άνοιξα καλά τα γεμάτα δάκρυα μάτια μου και είδα ένα φωτόλαμπρο νέο να μου προτείνει ένα ανθόπλοκο στεφάνι, που η ευωδιά τους ήταν άρρητη. Τον άκουσα καλά να μου λέει:

-Ανδρέα που ήσουνα;

– «Εν σκοτεινοίς και εν σκιά θανάτου», του αποκρίθηκα.

Και ενώ ακόμη μιλούσα με οδήγησε στον Παράδεισο, όπου παρέμεινα για δυό εβδομάδες και είδα πράγματα, «α ουκ εξόν ανθρώποις λαλήσαι». Δίνει ο Θεός τους πειρασμούς, αλλά δίνει και την έκβαση, σκέφθηκα. «Συν τω πειρασμώ και την έκβασιν» (Α΄ Κορ. ι΄ 13).

Διαβάστε ολόκληρη τη μελέτη ΕΔΩ

Πηγή: pemptousia.gr